РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

14 януари 2010 година*

По дело C-233/08

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 234 ЕО от Nejvyšší správní soud (Чешка република) с акт от 5 май 2008 г., постъпил в Съда на 30 май 2008 г., в рамките на производство по дело

Milan Kyrian

срещу

Celní úřad Tábor,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, изпълняващ функцията на председател на първи състав, г-н E. Levits, г-н A. Borg Barthet, г-н M. Ilešič (докладчик) и г-н J.-J. Kasel, съдии,

* Език на производството: чешки.

генерален адвокат: г-н J. Mazák,
секретар: г-н K. Malacek, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 май 2009 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за чешкото правителство, от г-н M. Smolek, в качеството на представител,

— за германското правителство, от г-н M. Lumma и г-н C. Blaschke, в качеството на представители,

— за гръцкото правителство, от г-н I. Chalkias, както и от г-жа E. Leftheriotou и г-жа V. Karra, в качеството на представители,

— за полското правителство, от г-н M. Dowgielewicz, в качеството на представител,

— за португалското правителство, от г-н L. Inez Fernandes, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-жа M. Afonso и г-н L. Jelínek, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 15 септември 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 12, параграф 3 от Директива 76/308/ЕИО на Съвета от 15 март 1976 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки (ОВ L 73, стр. 18; Специално издание на български език 2007 г., глава 2, том 1, стр. 35), изменена с Директива 2001/44/ЕО на Съвета от 15 юни 2001 г. (ОВ L 175, стр. 17; Специално издание на български език 2007 г., глава 2, том 14, стр. 148, наричана по-нататък „Директива 76/308“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-н Kyrian и Celní úřad Tábor (митническа служба в Tabor) относно проверка за това дали подлежи на изпълнение издаден от Hauptzollamt Regensburg (главно митническо бюро в Регенсбург, Германия) акт, позволяващ събирането на вземане.

Правна уредба

Общностна правна уредба

3 Директива 76/308 има за цел да премахне пречките за създаването и функционирането на общия пазар, които произтичат от ограничения териториален

обхват на националните разпоредби в областта на събирането по-специално на мита.

4 Съгласно шесто съображение от Директива 76/308 различните форми на взаимопомощ трябва да бъдат предоставяни от запитвания орган в съответствие с действащите законови, подзаконови или административни разпоредби, които уреждат тези въпроси в държавата членка по местонахождението му, докато седмо съображение от тази директива гласи, че е необходимо да бъдат определени условията, в съответствие с които се изготвят молбите за взаимопомощ от страна на запитващия орган, както и да се определят изчерпателно конкретните обстоятелства, при които запитваният орган може да откаже съдействие във всеки един случай.

5 Десето съображение от Директива 76/308 посочва, че е възможно по време на процедурата за събиране в държавата членка по местонахождение на запитвания орган, вземането или документът, позволяващ изпълнението му, издаден в държавата членка по местонахождение на запитващия орган, да бъде оспорен/о от заинтересованото лице и че в такива случаи трябва да се предвиди, че заинтересованото лице следва да предприеме действия за оспорване на вземането пред компетентния орган на държавата членка по местонахождение на запитващия орган, а запитваният орган следва да спре всякакви започнати процедури по изпълнение, докато гореспоменатият компетентен орган вземе решение.

6 Член 4, параграф 3 от Директива 76/308 гласи:

„[Запитваният орган] не е длъжен да предоставя информация:

а) с която не би могъл да се сдобие за целите на [събирането] на подобни вземания, възникващи в държавата членка по местонахождението му;

б) която би представлявала разкриване на търговска, промишлена или професионална тайни; или

в) чието разкриване може да накърни сигурността или да противоречи на обществения ред на държавата.“

7 Съгласно член 5, параграф 1 от тази директива по молба на запитващия орган и в съответствие с действащите законови правила за уведомяване за подобни актове или решения в държавата членка по местонахождение на запитвания орган последният уведомява адресата за всякакви актове и решения, включително тези от съдебен характер, издадени от държавата членка по местонахождение на запитващия орган, и свързани с вземане или с неговото събиране.

8 Член 5, параграф 2 от посочената директива гласи, че молбата за уведомяване посочва името, адреса и всякаква друга приложима информация, свързана с идентифицирането на адресата, до която запитващият орган обикновено има достъп, естеството и предмета на акта или решението, подлежащо на съобщаване, ако е необходимо, името, адреса и всякаква друга приложима информация, свързана с идентифицирането на длъжника, до която запитващият орган обикновено има достъп, и вземането, за което се отнася актът или решението, както и всякаква друга полезна информация.

9 Член 6 от Директива 76/308 предвижда:

„1. По молба на [запитващия орган] и в съответствие със законовите, подзаконовите или административните разпоредби, приложими [при събирането] на подобни вземания, възникнали в държавата членка по местонахождение на [запитвания орган], последният [събира] вземанията, които са предмет на [документа], позволяващ тяхното изпълнение.

2. За тази цел всяко вземане, във връзка с което се подава молба за [събиране], се счита за вземане на държавата членка по местонахождение на [запитвания орган], освен в случаите когато се прилагат разпоредбите, предвидени в член 12.“

10 Член 7, параграфи 1, 2 и 3 от тази директива гласи:

„1. Молбата за събиране на вземане, адресирана от запитващия орган до запитвания орган, трябва да бъде придружена от официално или легализирано копие на документа, позволяващ [изпълнението], издаден в държавата членка по местонахождение на запитващия орган и, ако е приложимо, от оригинал или легализирано копие на други документи, необходими за събирането.

2. [Запитващият орган няма право да подава молба за събиране, освен ако:

а) вземането и/или документът, позволяващ неговото изпълнение, не се оспорва в държава[та] членка по местонахождение[то му], освен в случаите на прилагане на член 12, параграф 2, втора алинея;

б) е приложил в държавата членка по местонахождение[то му] съответните възможни процедури за събиране, въз основа на документа, посочен в параграф 1, и предприетите мерки няма да доведат до пълно събиране на вземането.

3. Молбата за събиране посочва:

а) име, адрес и всякаква друга приложима информация, свързана с идентифицирането на съответното лице и/или на [трето лице, което държи] неговите активи;

[…]“

11 Член 8 от посочената директива предвижда:

„1. Документът, позволяващ [изпълнението] на вземането, се признава директно и автоматично се счита за документ, позволяващ [изпълнението] на вземане [в] държавата членка по местонахождение на запитвания орган.

2. Независимо от параграф 1, документът, позволяващ [изпълнение] на вземането, може, ако е целесъобразно и в съответствие с действащите разпоредби в държавата членка по местонахождение на запитвания орган, да бъде приет, признат, допълнен или заменен с документ, който дава право за изпълнение на територията на тази държава членка.

В срок от три месеца от датата на получаване на молбата за събиране, държавите членки полагат усилия да извършат формалностите по приемането, признаването, допълването или замяната на документа с изпълнителното основание, освен в случаите, когато се прилага трета алинея. Те не могат да издадат отказ, ако документът, позволяващ изпълнението, е надлежно съставен. Запитваният орган уведомява запитващия орган относно основанията за неспазването на срока от три месеца.

Ако някоя от тези формалности бъде подложена на оспорване във връзка с вземане и/или с документа, позволяващ изпълнението, който е издаден от запитващия орган, се прилага член 12.“

12 Член 12, параграфи 1—3 от Директива 76/308 гласи:

„1. Ако в хода на процедурата по [събиране], вземането и/или [документът], позволяващ неговото изпълнение, издаден в държавата членка по местонахождение на [запитващия орган], бъдат оспорени от заинтересованата страна, [оспорването трябва да се извърши пред] компетентния орган на държавата членка по местонахождение на [запитващия орган] в съответствие със съществуващите там разпоредби. [Запитващият орган] трябва да [уведоми запитвания орган] относно тези действия. Заинтересованата страна има право също да уведоми [запитвания орган] относно предприетите действия.

2. Веднага след получаване на уведомяването, посочено в параграф 1, изпратено от [запитващия орган] или от заинтересованата страна, [запитваният орган] спира процедурата по изпълнение в очакване на решение от страна на органа, който е компетентен по въпроса, освен ако запитващият орган не пожелае друго в съответствие с втора алинея. […]

Независимо от разпоредбите на параграф 2, първа алинея, запитващият орган има право в съответствие със законите, подзаконовите актове или административните практики, действащи в държавата членка по местонахождението му, да поиска от запитвания орган събирането на съответното оспорено вземане дотолкова, доколкото законите, подзаконовите актове или административните практики, действащи в държавата членка по местонахождение на запитвания орган, позволяват подобни действия. Ако резултатът от оспорването се окаже благоприятен за длъжника, запитващият орган носи отговорност за възстановяването на всички събрани суми, както и на дължимата компенсация в съответствие с действащото законодателство в държавата членка по местонахождение на запитвания орган.

3. В случая когато мерките по изпълнение, предприети в държавата членка по местонахождение на [запитвания орган], са предмет на оспорване, [оспорването се извършва пред] компетентния орган на тази държава членка, съгласно действащите там законови и подзаконови разпоредби.“

13 Член 17 от тази директива гласи:

„Молбите за помощ, документът, позволяващ [събирането,] и другите [приложени] документи се придружават от превод на официалния език или на един от официалните езици в държавата членка по местонахождение на [запитвания орган], без да се накърнява правото на този орган да се откаже от превода.“

14 Съгласно член 23 от посочената директива същата не изключва „установяването на по-голяма степен на взаимопомощ сега или в бъдеще от определени държави членки съгласно споразумения или ангажименти, включително такива за нотифициране на съдебни или извънсъдебни актове“.

Национална правна уредба

15 Съгласно член 2, параграф 7 от Закон № 191/2004 за международната помощ при събирането на определени финансови вземания (Zákon č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek) прилагането на международната помощ се извършва съгласно Закон № 337/1992 за администрацията за данъци и такси (Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), освен ако друго не е предвидено в Закон № 191/2004.

16 Член 5 от Закон № 191/2004, озаглавен „Събиране на вземания“, гласи:

„1. […] По молба на компетентния орган на друга държава министерството осигурява събирането на вземания; […]. Молбата за събиране трябва да бъде подкрепена с оригинала или заверен препис на изпълнителното основание, което може да бъде изпълнено в държавата на компетентния орган.

2. Министерството извършва събирането, при условие че молбата за събиране посочва:

a) име, фамилия и адрес на физическото лице или наименование и седалище на юридическото лице длъжник или евентуално на лицето, длъжно да изпълни задължението съгласно правото на държавата на компетентния орган […], както и друга информация, необходима за идентифицирането на длъжника или на друго лице, което държи негови вещи;

b) естеството на вземането и размера на главницата и на начислените лихви, периодични и други парични санкции и разноски, уточнен в паричната единица на двете държави, като се посочва изпълнителното основание;

c) информация относно окончателния характер (сила на пресъдено нещо), на изпълнителното основание и относно давностните или преклузивните срокове на правото за събиране на вземането;

[…]

f) декларация на компетентния орган на другата държава по силата на член 6, параграф 2 […]

3. […] Ако молбата не съдържа посочената в параграф 2 информация, министерството извършва събирането, доколкото по негова молба тези данни се попълнят.“

17 По силата на член 6, параграф 1 от Закон № 191/2004 документът, представляващ изпълнително основание, което позволява изпълнение на вземането в държавата на компетентния орган, се счита още от деня на получаването на пълната молба за събиране за документ, позволяващ изпълнението на вземането в Чешката република. Съгласно параграф 2 на този член въз основа на молбата за събиране министерството може да започне събирането на вземането само ако компетентният орган на другата държава посочи, че документът, позволяващ изпълнението на вземането, не е оспорен в държавата на компетентния орган, с изключение на случаите, визирани в член 7, параграф 1 от посочения закон, и че вече е проведено изпълнително производство в държавата на компетентния орган, в което не е било постигнато пълно удовлетворяване на вземането.

18 Член 13, параграф 1 от Закон № 191/2004 гласи:

„Обмяната на информация между министерството и компетентния орган на другата държава се осъществява на официалния език на държавата, в която се намира органът, получил молба за помощ при събирането. […] Когато министерството и компетентният орган на другата държава се договорят друго, не се използва официалният език на държавата, до която е отправена молбата за помощ при събирането.“

19 Член 32, параграф 1 от Закон № 337/1992 гласи:

„В данъчното производство задължения се налагат и права се признават само с решение. Такова решение има правно действие за адресата само ако му е редовно съобщено или връчено, доколкото настоящият закон или специален закон не разпореждат нещо друго.“

20 Член 73 от Закон № 337/1992 описва производството по събиране на просрочени данъци. По силата на параграф 7 от този член гражданскопроцесуалният кодекс се прилага съответно при изпълнение на данъчно задължение.

21 По силата на член 261a, параграф 1 от изменения Закон № 99/1963 за приемане на гражданскопроцесуалния кодекс (Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád) изпълнението на решение може да се разпореди само ако то посочва взискателя и длъжника, определя обхвата и съдържанието на задълженията, които са предмет на молбата за изпълнение, и установява срока за това изпълнение.

22 Както уточнява запитващата юрисдикция, съгласно трайната съдебна практика на чешките върховни юрисдикции точното идентифициране на длъжника не трябва да позволява объркване или поне разглежданото изпълнително основание трябва да позволява да се определи по несъмнен начин лицето, което е носител на задължението (Решение на Nejvyšší soud на Чешката република от 25 февруари 1999 г., референтен номер 21 Cdo 2101/98, публикувано в Soudní judikatura 6/1999, стр. 233). В становището на Nejvyšší soud на Чешката социалистическа република от 18 февруари 1981 г., референтен номер Cpj 159/79 (Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek, 1981, p. 499) е прието, че решение, което не идентифицира точно длъжника, не подлежи на изпълнение и не може да служи като основание за изпълнението. По същия начин от решението от 26 октомври 2005 г. на разширения състав на запитващата юрисдикция с референтен номер 2 Afs 81/2004-54 е видно, че изпълнителните действия, извършени въз основа на документ, който не определя достатъчно ясно адресата, би трябвало да бъдат отменени.

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

23 На 2 юли 1999 г. Hauptzollamt Weiden (главно митническо учреждение във Weiden, Германия) изпраща акт за установяване на данъчно задължение до „Milan Kyrian, Studnicni 836, 39811 Protivin/Чешка република“, с който му разпорежда да заплати акциз в размер на 218 520 DEM. Така издаденото от Hauptzollamt Weiden изпълнително основание е съобщено на 6 август 1999 г. чрез Ministerstvo financí — Generální ředitelství cel (Министерство на финансите — Главна митническа дирекция, Чешка република) (наричана по-нататък „запитващият орган по главното производство“).

24 На 28 септември 2004 г. Hauptzollamt Regensburg — запитващият орган, издава известие за плащане и на 7 октомври 2004 г. моли съгласно член 6 от Директива 76/308 запитващия орган по главното производство да пристъпи към събирането на акциза въз основа на изпълнителното основание, издадено от Hauptzollamt Weiden. Молбата за събиране определя като длъжник жалбоподателя по главното производство, като посочва неговото име, фамилия, адрес и дата на раждане и акциза, който заедно с паричната санкция е в размер на 3 258 625,30 CZK.

25 През декември 2004 г. запитващият орган по главното производство делегира събирането на разглеждания просрочен данък на Celní úřad Tábor. Така последният издава през декември 2004 г. два акта за събиране на просрочения данък съответно за акциза и за паричната санкция, като предоставя срок за плащане съобразно член 73, параграф 1 от Закон № 337/1992. Г-н Kyrian подава жалба срещу тези два акта, която Celní ředitelství České Budějovice (митническа дирекция на České Budějovice, Чешка република) отхвърля с две решения от 4 март и от 6 април 2005 г. Това отхвърляне е потвърдено с определение на Krajský soud v Českých Budějovicích на 5 октомври 2005 г. и с решение на Nejvyšší správní soud от 28 юни 2006 г.

26 На 6 март 2006 г. Celní úřad Tábor приема заповед за изпълнение на разглежданото просрочено данъчно задължение чрез удържане от заплатата на г-н Kyrian. Същият подава възражение срещу тази заповед за изпълнение, които Celní úřad Tábor отхвърля с решението си от 31 октомври 2006 г.

27 Г-н Kyrian сезира Krajský soud v Českých Budějovicích с жалба срещу посочената заповед за изпълнение. Той по-специално твърди, че идентифицирането на адресата в изпълнителното основание, издадено от Hauptzollamt Weiden, чрез името, фамилията и адреса не е достатъчно, тъй като посоченото основание би могло да се приложи по отношение на неговите баща и син, които също се казват Milan Kyrian и живеят на същия адрес. Тъй като съобщението не уточнявало на кое от трите лица с едно и също име е връчено изпълнителното основание, това основание не могло да се изпълни, тъй като не било редовно съобщено.

28 Г-н Kyrian твърди също, че тъй като не разбира документите, които са му изпратени на немски език от германските митнически органи, не може да предприеме необходимите мерки, за да защити правата си. Той не следвало да осигури превода на посочените документи на свои собствени разноски.

29 Сезиран като първа инстанция, Krajský soud v Českých Budějovicích отхвърля жалбата с решение от 14 март 2007 г. Той отбелязва, че съгласно член 6, параграф 1 от Закон № 191/2004, който транспонира Директива 76/308, документът, който служи като изпълнително основание, позволяващо изпълнението на вземането в държавата, в която е местонахождението на запитващия орган, се счита още от деня на получаването му за документ, позволяващ изпълнението на вземането в Чешката република. Ето защо нито запитваният орган по главното производство, нито Krajský soud v Českých Budějovicích са компетентни да разгледат оплакванията на г-н Kyrian срещу издаденото от Hauptzollamt Weiden изпълнително основание.

30 Според Krajský soud v Českých Budějovicích, фактът, че в молбата за събиране г-н Kyrian е определен не само с неговата фамилия, име и адрес, но също и с неговата дата на раждане, ясно го идентифицира като длъжник. Според молбата за събиране и приложеното съобщение разглежданото изпълнително основание е било съобщено и е действително. Освен това фактът, че производството пред германските митнически органи е било проведено на немски език, не нарушава правата на г-н Kyrian. Според Krajský soud v Českých Budějovicích нищо не възпрепятства последния в свой собствен интерес да преведе изпълнителното

основание, позволяващо изпълнението на разглежданото вземане, включително съдържащите се в него указания относно възможностите за подаване на жалба срещу това изпълнително основание.

31 Г-н Kyrian подава касационна жалба срещу решението на Krajský soud v Českých Budějovicích пред Nejvyšší správní soud, като твърди, въз основа на същите съображения, на които се позовава в първоинстанционното производство, че разглежданото изпълнително основание не може да бъде изпълнено.

32 При тези условия Nejvyšší správní soud решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 12, параграф 3 от Директива [76/308] да се тълкува в смисъл, че ако юрисдикцията на държавата членка по местонахождението на запитвания орган е сезирана с жалба срещу мерки по събирането, тази юрисдикция е оправомощена да проверява, в съответствие със законовите и подзаконовите разпоредби на тази държава членка, изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнение, и дали той е бил редовно връчен на длъжника?

2) Произтича ли от основните принципи на общностното право, по-конкретно от принципа за справедлив съдебен процес, от принципа на добра администрация и от принципа на правовата държава, че съобщаването на длъжника на документа, позволяващ изпълнение, на език, който е различен от този, който той разбира и освен това не е официалният език на държавата, в която документът е съобщен на длъжника, е опорочено от недостатък, който позволява да се откаже събирането въз основа на този документ?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

33 С първия си въпрос, който е уместно да бъде разгледан в две части, запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали член 12, параграф 3 от Директива 76/308 трябва да се тълкува в смисъл, че юрисдикциите на държавата членка по местонахождението на запитвания орган са компетентни, от една страна, да проверяват изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнението, и от друга страна, да контролират дали посоченият документ е бил редовно съобщен на длъжника.

По компетентността на юрисдикциите на държавата членка по местонахождението на запитвания орган да проверяват изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнението

34 Директива 76/308 установява общи правила относно взаимопомощта, за да гарантира събирането на вземания, свързани с някои видови налози, мита и данъци (вж. в този смисъл Решение от 7 септември 2006 г. по дело N, C-470/04, Recueil, стр. I-7409, точка 53).

35 За да се осигури пълна ефикасност и самостоятелно тълкуване на Директива 76/308, следва да се вземат предвид нейната система и цели (вж. по аналогия Решение от 15 януари 2004 г. по дело Blijdenstein, C-433/01, Recueil, стр. I-981, точка 24 и Решение от 17 септември 2009 г. по дело Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, Сборник, стр. I-8661, точка 35).

36 Съгласно член 8, параграф 1 от Директива 76/308 документът, позволяващ изпълнението на вземането, се признава директно и автоматично се счита за документ, позволяващ изпълнението на вземане в държавата членка по

местонахождение на запитвания орган. Въпреки че според параграф 2 от посочения член споменатият документ може евентуално и в съответствие с действащите разпоредби в държавата членка по местонахождение на запитвания орган да бъде приет, признат, допълнен или заменен с документ, който дава право на изпълнение на територията на тази държава членка, такива формалности не могат да бъдат отказани, когато документът е надлежно съставен. От същата тази разпоредба следва, че в случай че при някоя от тези формалности бъде оспорено вземането и/или издаденото от запитващия орган изпълнително основание, позволяващо събирането му, се прилага член 12 от тази директива.

37 Член 12 от Директива 76/308 предвижда разпределяне на компетентността за разглеждане на оспорването на вземането, изпълнителното основание или мерките по изпълнение между органите на държавата членка по местонахождението на запитващия орган и тези на държавата членка по местонахождението на запитвания орган.

38 Съгласно параграф 1 от посочения член, ако заинтересованото лице оспори вземането или документа, позволяващ неговото изпълнение, издаден в държавата членка по местонахождение на запитващия орган, оспорването трябва да се извърши пред компетентния орган на тази държава членка в съответствие с действащите в нея правни норми. Всъщност параграф 2 от същия член гласи, че след като бъде уведомен за такова действие било от страната на запитващия орган, било от заинтересованото лице, запитваният орган трябва да спре изпълнителното производство в очакване на решението на компетентния орган, освен ако запитващият орган не направи искане в обратния смисъл.

39 Обратно, по силата на член 12, параграф 3 от Директива 76/308, когато оспорването се отнася до мерките по изпълнение, предприети в държавата членка по местонахождението на запитвания орган, оспорването се извършва пред компетентния орган на тази държава членка съгласно нейните законови и подзаконови разпоредби.

40 Това разпределяне на компетентността е следствие от обстоятелството, че вземането и изпълнителното основание са установени въз основа на действа-

щото право в държавата членка по местонахождението на запитващия орган, докато за мерките по изпълнение в държавата членка по местонахождение на запитвания орган последният прилага по силата на членове 5 и 6 от Директива 76/308 разпоредбите, които националното му право предвижда за съответните действия, тъй като този орган е в състояние най-добре да се произнесе по законосъобразността на дадено действие с оглед на своето национално право (вж. по аналогия Решение от 27 септември 2007 г. по дело Twoh International, C-184/05, Сборник, стр. I-7897, точка 36 и Решение от 27 януари 2009 г. по дело Persche, C-318/07, Сборник, стр. I-359, точка 63).

41 Посоченото разпределяне на компетентността по принцип не позволява на запитваният орган да поставя под въпрос действителността и изпълнителната сила на акта или на решението, чието съобщаване се иска от запитващият орган.

42 Следователно, макар че разглеждането на основателността на оспорванията на вземането или на изпълнителното основание по принцип е от изключителната компетентност на органите на държавата членка по местонахождението на запитващия орган, не може да бъде изключено, че органите на държавата членка по местонахождение на запитвания орган по изключение са оправомощени да проверят дали изпълнението на посоченото основание би нарушило по-конкретно обществения ред на последната държава членка и евентуално да откажат предоставянето на помощта изцяло или отчасти или да я поставят в зависимост от спазването на определени условия.

43 Всъщност съгласно членове 6 и 8 от Директива 76/308 вземането, което е предмет на молба за събиране, както и документът, позволяващ изпълнението на вземането, се третират по същия начин като подобните вземания и документи на държавата членка по местонахождението на запитвания орган. Трудно е обаче да си представим, че документът, позволяващ изпълнението на вземането, ще бъде изпълнен от тази държава членка, ако това изпълнение може да наруши обществения ѝ ред. Впрочем изключението по съображения за обществен ред е предвидено в член 4, параграф 3 от Директива 76/308 по отношение на исканията на запитващия орган за предоставяне на информация, като по силата на това изключение запитваният орган може да откаже такова предоставяне, по-конкретно когато то може да накърни обществения ред на държавата членка по местонахождението му.

44 С оглед на всичко гореизложено следва, че юрисдикциите на държавата членка по местонахождението на запитвания орган по принцип не са компетентни да проверяват изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнението.

По компетентността на юрисдикциите на държавата членка по местонахождението на запитвания орган да контролират дали изпълнителното основание е било редовно съобщено на длъжника

45 За да се отговори на втората част от първия въпрос, уместно е да се тълкува използваният в член 12, параграф 3 от Директива 76/308 израз „мерки по изпълнение“.

46 Съгласно член 5 от тази директива първият етап на изпълнението в рамките на взаимопомощта е именно уведомяването на адресата от запитвания орган за всички актове и решения, свързани с дадено вземане или със събирането му, издадени от държавата членка по местонахождението на запитващия орган, като посоченото уведомяване трябва да бъде извършено въз основа на информацията, предоставена от запитващия орган.

47 От това следва, че съобщаването представлява една от визираните в член 12, параграф 3 от Директива 76/308 мерки по изпълнение и че поради това съгласно тази разпоредба всяко оспорване на съобщаването трябва да се направи пред компетентния орган на държавата членка по местонахождението на запитвания орган.

48 Това тълкуване впрочем се потвърждава от обстоятелството, че както по същество следва от шестото съображение и от член 5, параграф 1 от Директива 76/308, съобщаването се извършва съгласно действащите правни норми относно съобщаването на съответните актове в държавата членка по местонахождението на запитвания орган.

49 Както обаче бе припомнено в точка 40 от настоящото решение, компетентният орган на държавата членка по местонахождението на запитвания орган е в състояние най-добре да тълкува действащите законови и подзаконови разпоредби в тази държава членка.

50 Ето защо на първия въпрос следва да се отговори, че член 12, параграф 3 от Директива 76/308 трябва да се тълкува в смисъл, че юрисдикциите на държавата членка по местонахождението на запитвания орган по принцип не са компетентни да проверяват изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнението. Напротив, когато юрисдикция на тази държава членка е сезирана с жалба срещу действителността или редовността на мерките по изпълнение като съобщаването на изпълнителното основание, тя е оправомощена да проверява дали тези мерки са били надлежно предприети съгласно законовите и подзаконовите разпоредби на посочената държава членка.

По втория въпрос

51 Що се отнася до допустимостта на втория въпрос, чешкото правителство подчертава, че като се има предвид, че съдебните органи на държавата членка по местонахождението на запитвания орган нямат право да преценяват дали общите принципи на общностното право са били спазени при съобщаване на актовете на длъжника, посоченият преюдициален въпрос няма значение за решението на запитващата юрисдикция и следователно е чисто хипотетичен.

52 Тъй като запитващата юрисдикция е компетентна да проверява редовността на съобщаването, тя при всички случаи е компетентна да установи евентуална нередовност на процедурата по съобщаване съгласно действащите законови и подзаконови разпоредби в държавата членка по нейното местонахождение. Предвид ясните обяснения на Nejvyšší správní soud в акта за запитване относно причините, поради които той счита, че поставеният от него втори въпрос е релевантен и че отговорът на този въпрос е необходим за разрешаването на повдигнатия пред него правен спор, посоченият въпрос е допустим, противно на това, което твърди чешкото правителство.

53 С втория си преюдициален въпрос Nejvyšší správní soud иска да установи по същество дали е възможно да се приеме за редовно съобщаването на документ, позволяващ изпълнението, когато това съобщаване е било направено на територията на държавата членка по местонахождението на запитвания орган на език, който адресатът не разбира и който не е и официален език на посочената държава членка.

54 Следва да се подчертае, че Директива 76/308 не съдържа правни норми, според които връчването на документ, позволяващ изпълнението, на език, различен от този, който разбира адресатът, или различен от официалния език или от един от официалните езици на държавата членка по местонахождението на запитвания орган, би било нередовно.

55 Несъмнено член 17 от Директива 76/308 предвижда, че молбите за помощ, изпълнителното основание, позволяващо събирането, и другите приложени документи се придружават от превод на официалния език или на един от официалните езици на държавата членка по местонахождението на запитвания орган, като това не изключва възможността този орган да се откаже от получаването на такъв превод, каквато възможност не е предоставена на адресата на изпълнителното основание.

56 Както обаче правилно подчертават чешкото и германското правителство, както и Комисията, предвидените в тази разпоредба преводи са предназначени за нуждите на запитвания орган, а не за длъжника. Освен това, както правилно посочва Комисията при сравняването на режима на Директива 76/308 с този на съдебното сътрудничество по граждански и търговски дела, установен по-специално с Регламент № 1393/2007 на Европейския парламент и на Съвета от 13 ноември 2007 година относно връчване в държавите членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела („връчване на документи“) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета (ОВ L 324, стр. 79), тъй като последното е уредено отделно от съдебното сътрудничество в административната и данъчната област, производството пред данъчната администрация или последващото връчване на решенията се уреждат от законовите разпоредби на държавите членки.

57 От целта на Директива 76/308 следва, че тя е насочена към гарантиране по-конкретно на действителното съобщаване на всички актове и решения, включително съдебни, свързани с дадено вземане или негово събиране, издадени в държавата членка по местонахождението на запитващия орган. Тази директива обаче не може да постигне тази цел, без да зачита законните интереси на адресатите на посочените съобщения (вж. по аналогия Решение от 9 февруари 2006 г. по дело Plumex, C-473/04, Recueil, стр. I-1417, точка 21).

58 В този контекст трябва да се подчертае, че функцията на своевременно извършеното съобщаване е да може адресатът да разбере предмета и основанието на акта, който му се съобщава, и да защити правата си (вж. в този смисъл Решение от 8 май 2008 г. по дело Weiss und Partner, C-14/07, Сборник, стр. I-3367, точка 73).

59 Ето защо в рамките на взаимопомощта съгласно Директива 76/308 адресатът на изпълнителното основание трябва да може да идентифицира по сигурен начин поне предмета и основанието на искането.

60 В производство като главното той ще може да го направи, ако съобщението е на официалния език на държавата членка по местонахождението на запитвания орган. Всъщност по силата на член 5, параграф 1 от Директива 76/308 съобщаването на адресата се прави от запитвания орган съгласно действащите правни норми за съобщаване на съответните актове в държавата членка по местонахождението му, което включва по-конкретно съобщаване на официалния език на тази държава членка.

61 Като се има предвид, че Директива 76/308 не урежда последиците в случай на съобщаване на език, различен от официалния на държавата членка по местонахождението на запитвания орган, националният съд следва да приложи националното си право, като същевременно следи да гарантира пълна ефикасност на общностното право, което може да го доведе до тълкуване на национална правна норма, създадена единствено с оглед на чисто вътрешно положение, за да я приложи към разглежданото трансгранично положение (вж. в този смисъл Решение от 8 ноември 2005 г. по дело Leffler, C-443/03, Recueil, стр. I-9611, точка 51).

62 Всъщност, както е видно от постоянната практика на Съда, при липса на изрични общностни разпоредби, във вътрешния правен ред на всяка държава членка трябва да се предвидят процесуални правила за съдебните производства, предназначени да гарантират защитата на правата, които страните в процеса черпят от непосредственото действие на общностното право (вж. в този смисъл Решение от 16 декември 1976 г. по дело Rewe-Zentralfinanz и Rewe-Zentral 33/76, Recueil, стр. 1989, точка 5 и Решение по дело Leffler, посочено по-горе, точка 49). Съдът уточнява също, че тези правила не могат да бъдат по-неблагоприятни от правилата, които се отнасят до права, възникващи по силата на вътрешния правен ред (принцип на равностойността), и че не трябва да правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от общностния правен ред (принцип на ефективността) (вж. Решение по дело Rewe-Zentralfinanz и Rewe-Zentral, посочено по-горе, точка 5, Решение от 10 юли 1997 г. по дело Palmisani, C-261/95, Recueil, стр. I-4025, точка 27, Решение от 15 септември 1998 г. по дело Edis, C-231/96, Recueil, стр. I-4951, точка 34 и Решение по дело Leffler, посочено по-горе, точка 50).

63 Така на втория преюдициален въпрос следва да се отговори, че в рамките на взаимопомощта, въведена по силата на Директива 76/308, за да може да защити правата си, адресатът на изпълнителното основание, позволяващо събирането, трябва да получи съобщението за този документ на официалния език на държавата членка по местонахождението на запитвания орган. За да гарантира спазването на това право, националният съд следва да приложи националното си право, като същевременно следи да осигури пълна ефикасност на общностното право.

По съдебните разноски

64 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) **Член 12, параграф 3 от Директива 76/308/ЕИО на Съвета от 15 март 1976 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки, изменена с Директива 2001/44/ЕО на Съвета от 15 юни 2001 г., трябва да се тълкува в смисъл, че юрисдикциите на държавата членка по местонахождението на запитвания орган по принцип не са компетентни да проверяват изпълнителната сила на документа, позволяващ изпълнението. Напротив, когато юрисдикция на тази държава членка е сезирана с жалба, насочена срещу действителността или редовността на мерките по изпълнение като съобщаването на изпълнителното основание, тя е оправомощена да провери дали тези мерки са били надлежно предприети съгласно законовите и подзаконовите разпоредби на посочената държава членка.**

2) **В рамките на взаимопомощта, въведена по силата на Директива 76/308, изменена с Директива 2001/44, за да може да защити правата си, адресатът на изпълнителното основание, позволяващо събирането, трябва да получи съобщението за този документ на официалния език на държавата членка по местонахождението на запитвания орган. За да гарантира спазването на това право, националният съд следва да приложи националното си право, като същевременно следи да осигури пълна ефикасност на общностното право.**

Подписи